

INFLUENȚE

...Așa este. Cred că ar trebui să stăm în picioare în timp ce vom citi Cuvântul Lui, nu credeți la fel? În seara aceasta voi citi pentru o lecție biblică din **Isaia capitolul 6**. Ascultați cu atenție:

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „lată-mă, trimite-mă!”

Haideți să ne plecăm capetele.

Tată, noi ne simțim la fel de pierduți ca Isaia pentru că L-am văzut pe Împăratul slavei. Îți mulțumim, Doamne, pentru că în seara aceasta este un proces de curățire care nu ne atinge doar buzele, ci și inimile și sufletele. Este Focul Duhului Sfânt de pe altarul lui Dumnezeu, care ne curăță de toată necredința și îndoiala care ar putea veni să locuiască în noi. Tată, noi Te iubim, Te adorăm, Te cinstim și Te rugăm să Te înduri de toți cei care nu sunt curățați încă de Duhul Sfânt și de Focul lui Dumnezeu și să îngădui să fie modelați, spre slava Împărăției lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin. Luați loc.

Voi încerca să termin devreme, pentru că nu vreau să lipsiți de la școala duminicală. Dacă lipsiți o zi de la serviciu, este în ordine pentru că nu pierdeți prea mult, dar faceți tot ce puteți ca să nu lipsiți de la școala duminicală.

Subiectul meu din seara aceasta este „**Influențe.**” Despre împăratul Ozia putem citi în 2 Cronici capitolul 26. El a fost păstor, iar la vârsta de șaisprezece ani a fost uns împărat al lui Iuda. Tatăl său a fost un om cu frică de Dumnezeu, așa că și Ozia a fost un bărbat credincios și bun, care a făcut ce este bine înaintea Domnului.

Eu cred că problema majoră cu care ne confruntăm astăzi, nu este delicvența juvenilă, ci mai degrabă delicvența părinților, deoarece oamenii s-au îndepărtat de lucrurile pe care ar fi trebuit să stea. Biserica a devenit rece sau căldicică, iar copiii au plecat în lume.

Hollywood-ul arată o mulțime de filme, programe de televiziune și așa mai departe, necenzurate, în care se înjură și se ia Numele Domnului în deșert. Pe vremuri, copiii din bisericile sfințirii nu erau lăsați să meargă la filme, dar acum Satan le-a

adus chiar în casele lor prin televiziune și încă necenzurate. Așa lucrează Satan: își face intrarea în mod treptat. Este ca și toboganul, dacă îl mai țineți minte. Probabil că unii dintre voi nu vi-l mai amintiți pentru că erați prea mici, dar era un mare amuzament pentru copii. Îți dădeai drumul pe el, iar la capăt era o gaură sau o gură de aterizare. Toți copiii se înghesuiau să-și dea drumul pe el și până să prindă de veste, erau deja jos.

Așa este și păcatul. Nu cochetați cu el! Nu încercați să vedeți cât puteți sta de aproape de el, ci stați cât mai departe. Vedeți? Să nu-i dați nici o șansă! Dacă voi vreți să-i dați o șansă, eu nu vreau să-i dau nici una.

Odată, un scoțian a vrut să treacă dincolo de un munte. Căruțele stăteau acolo și așteptau clienți, și desigur, fiecare căruțaș încerca să facă impresie. Scoțianul le-a zis: „Aș vrea să fiu dus de cel mai bun dintre voi.” Atunci unul dintre ei a spus: „Ei bine, eu pot să merg cu cei șase cai ai mei la galop, la doar zece inch (douăzeci și cinci de centimetri) de marginea drumului de munte.” Jos era prăpastia, așa că dacă ar fi căzut, ar fi murit. Căruțașul a continuat: „Eu sunt destul de bun ca să-mi strunesc caii să meargă la o depărare de zece inch de marginea prăpăstiei, fără să cadă în ea.” Un altul a zis: „Eu pot să te întrec, fiindcă merg la șase inch (cincisprezece centimetri) depărtare de margine, fără să mă prăbușesc în prăpastie.” Scoțianul a privit spre al treilea căruțaș și l-a întrebat și pe el: „Dar tu, domnule?”

„Nu știu ce să zic,” a răspuns el, „fiindcă mie nu-mi place să fac toate acele lucruri, ci stau pe capră, țin hățurile strâns și merg cât mai departe de margine.”

„Cu tine voi merge,” i-a zis scoțianul. Vedeți? El era cel mai potrivit.

Nu contează cât de aproape poți veni și nici cât de puternic te crezi, stai cât mai departe de păcat! Poate zici: „Păi, eu pot face aceasta! Nu văd nici un rău în faptul că o fac!” Ei bine, dacă în mintea ta se ridică cel mai mic semn de întrebare, nu o face. Stai departe de tot ce-ți ridică semne de întrebare, fiindcă dacă nu ai nici o

Întrebare, vei trăi numai prin credință. Dacă un lucru îți ridică semne de întrebare, pleacă de acolo, nu îl face! Nu te învârti deloc în jurul lui.

Eu cred că de cele mai multe ori, părinții sunt cei care se îndepărtează. Școala duminicală ține în jur de o jumătate de oră sau o oră, iar în rest, timpul acestor copii este ocupat cu lucrurile lumii, din care învață mai mult decât învață de la profesorul de la școala duminicală. În plus, de foarte multe ori profesoarele de la școala duminicală sunt superficiale și în loc să se ocupe de copii, se vopsesc și își aranjează părul, iar pe ei îi lasă să facă ce vor. Apoi acești copii merg acasă, unde nu au nici un fel de creștere creștină, pentru că mama este plecată la o întâlnire socială, tatăl joacă popice pe undeva, iar sora mai mare este plecată cu vreun șmecher. Este un tablou îngrozitor. Unde am ajuns? Apoi vedem că tânărul nostru se plimbă cu motocicletă pe stradă în sus și-n jos, în timp ce alții joacă golf, biliard sau participă la alte distracții, așa că biserica este lăsată deoparte.

Ei au un comitet în biserică, iar dacă s-ar întâmpla ca păstorul să atingă o coardă sensibilă, ceva ce ar fi puțin în contradicție cu părerile lor, acel comitet ar face imediat hârtie la centru și astfel păstorul ar fi excomunicat. Vedeți? Totul se rezumă la un bon de masă, când el ar trebui să fie un slujitor uns cu Duhul Sfânt chemat să predice Evanghelia. Așa este. El trebuie să stea acolo și să facă compromis pentru un salariu bun, pentru un bon de masă. Dumnezeu să aibă milă de omul care își vinde dreptul de întâi născut pentru așa ceva.

Noi avem nevoie de bărbați care mânuiesc Evanghelia cu mâini curate, nu cu mânuși denominaționale. Tu spune numai ce este scris și lasă așchiile să cadă unde vor. Îmi amintesc că mama obișnuia să spună: „Dacă pantoful ți se potrivește, poartă-l, iar dacă nu, taie-ți unghiile.” Noi ar trebui să luăm aminte la aceste lucruri.

Revenind la împăratul Ozia, vedem că era un copil bun, care se trăgea dintr-o familie temătoare de Dumnezeu. Mama lui era din Ierusalim, iar tatăl lui fusese un bărbat cu frică de Dumnezeu și împăratul de dinainte. Deci, vă dați seama ce fel de învățătură s-a turnat în acel băiat.

Eu nu sunt nici democrat, nici republican și am votat o singură dată în viață, iar atunci L-am ales pe Hristos. Cu siguranță votul meu va ieși biruitor. După părerea mea, cel mai mare președinte pe care l-am avut vreodată, a fost Abraham Lincoln și aceasta nu pentru că se trăgea din Kentucky, ca și mine, ci pentru că s-a ridicat de jos. Se spune că singurele cărți pe care le-a avut încă din copilărie, au fost Biblia și „Călătoria creștinului.” Vedeți, aceste lucruri l-au format, făcându-l „Abe cel cinstit,” cum era numit. Ceea ce citești și ceea ce faci îți formează caracterul și arată ce ești. Vedeți? El a citit că dacă faci răul, vei plăti, dar dacă faci binele, Dumnezeu va răsplăti fapta ta. Acest lucru l-a modelat pe Lincoln și a făcut din el bărbatul care a fost. Mama lui a fost o femeie creștină și cu frică de Dumnezeu, iar el a spus că dacă ar trebui să dea un premiu cuiva, acea persoană ar fi mama lui pentru creșterea pe care i-a dat-o. După părerea mea, aceasta a făcut din el unul din cei mai mari președinți ai Americii, dacă nu cumva chiar cel mai mare. El s-a ridicat din nimic, dar Dumnezeu l-a făcut președintele națiunii pentru că a fost un bărbat smerit și bun.

La fel a fost și Ozia. Fiindcă se trăgea din părinți temători de Dumnezeu, el a făcut ce era bine înaintea Domnului. Astfel, când a ajuns împărat la vârsta de șaisprezece ani, el a ignorat toată politica și opiniile moderne din acea zi și L-a slujit pe Dumnezeu cu respect. Vedeți? Aceasta a făcut din el un împărat adevărat: faptul că a ignorat politica și curentele moderne și L-a slujit pe Dumnezeu cu credincioșie. Acesta a fost un lucru foarte bun. Astfel, împărăția lui a fost binecuvântată de Dumnezeu și a fost atât de prosperă încât aproape că l-a ajuns pe Solomon. Solomon a fost cel mai mare împărat care a existat pe pământ, iar acest tânăr aproape că l-a ajuns cu împărăția lui.

Ozia a fost un mare ajutor pentru tânărul profet Isaia, care era mai tânăr decât el. Fiind născut profet, Isaia a urmărit influența pe care acest bărbat a avut-o asupra oamenilor și a înțeles că venea din faptul că el s-a încrezut orbește în Dumnezeu. În plus, Isaia a înțeles că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care rămân credincioși Cuvântului Său.

Deci, Ozia a vrut să stea pe principiile Cuvântului lui Dumnezeu și a ținut întocmai Legile Lui, așa că nu a privit nici în stânga, nici în dreapta, ci a stat drept pe ceea

ce a spus Dumnezeu. Ca urmare, Dumnezeu l-a cinstit și l-a binecuvântat în tot ce a făcut, dându-i o mare propășire. Ce exemplu bun pentru orice tânăr!

Eu cred că dacă așa zisele biserici creștine de astăzi, ar avea în mijlocul lor oameni care stau departe de lucrurile lumii și trăiesc o viață de credincioși adevărați, i-ar influența și pe tinerii creștini să facă la fel. Dar când spun că sunt creștini, iar după aceea lasă garda jos, merg afară, beau, fumează și se poartă în mod ușuratic, pun o piatră de poticnire în calea altor oameni, ceea ce face totul foarte greu.

Țineți minte că Biblia spune: *„Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.”* (2Corinteni 3.2). Mulți oameni nu citesc Biblia, dar Dumnezeu te-a făcut pe tine un reprezentat al Său, o epistolă vie care poate fi citită de toți. Tu trebuie să fii o Biblie vie, dacă Hristos trăiește în tine, trebuie să fii Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Dar dacă pretinzi că ești creștin, iar trăirea ta spune altceva, influența negativă pe care o ai asupra altora te va face în ziua judecății răspunzător pentru multe suflete care au mers deoparte din cauza ta. Cred că este necesar și este timpul să ne gândim bine la aceasta, fiindcă fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată, știe că într-o zi va trebui să stea în fața judecății. Poate în lumea aceasta ai scăpat de una sau de alta; poate ai scăpat și nu ai plătit taxe, fiindcă ai reușit să eviți Comisia de taxe; poate ai depășit limita de viteză și nu ai fost prins de poliție, poate ai făcut una și alta și nu te-a prins nimeni, dar în acea zi te va ajunge judecata Lui. Aceasta este sigur.

Noi știm că omul trebuie să moară, iar după aceea vine judecata. Moartea nu este grea, dar judecata care vine după ea este problema, pentru că în ziua aceea va trebui să răspunzi pentru tot ce ai făcut în timpul vieții și pentru influența pe care ai avut-o asupra altora. Și dacă așa stau lucrurile, cu cât mai mult ar trebui *„să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.”* (Evrei 12.1-2).

Prietene, ar trebui să te gândești cu seriozitate și severitate la aceste lucruri, fiindcă știi bine că ziua aceea este tot mai aproape și că paginile cărții tale se pot

Închide în orice clipă, poate chiar în seara aceasta, iar mâine va fi prea târziu să mai faci ceva. Nu lăsa pe mâine ceea ce poți face astăzi, pentru că s-ar putea ca pentru tine să nu mai fie un mâine. Oricare dintre bărbații, femeile, băieții sau fetele care sunt în seara aceasta aici, puteți ajunge la morgă înainte de ivirea zorilor și desigur, atunci cartea ta va fi închisă și nu vei mai avea o altă șansă. Gândiți-vă serios că s-ar putea ca aceasta să fie ultima șansă pe care o veți mai avea vreodată. Poate ziceți: „Ei bine, s-ar putea să nu fie așa!” S-ar putea să nu fie, dar tot atât de bine s-ar putea să fie. Și chiar dacă nu va fi mâine, gândiți-vă că într-o zi cartea se va închide, iar atunci va conta doar ceea ce faci acum.

Mă adresez în special vouă, celor care susțineți că sunteți creștini: despărțiți-vă de lucrurile lumii! Nu aveți nimic a face cu lumea și lucrurile din ea! Feriți-vă de ea, pentru că întotdeauna este o persoană care se uită la voi. Da, cineva vă urmărește iar dacă voi mergeți greșit îl veți duce și pe el sau pe ea într-un loc rău, iar într-o zi va trebui să răspundeți pentru influența rea pe care ați avut-o asupra aceluia om.

Tânărul profet l-a urmărit pe Ozia și a văzut că Dumnezeu l-a binecuvântat și a văzut și ce influență a avut asupra celor din jur. A văzut ce a făcut Dumnezeu pentru el și cum a prosperat. A văzut că a trăit o viață liniștită și binecuvântată de Dumnezeu, pentru că nu s-a abătut nici la stânga și nici la dreapta.

Noi avem un exemplu în acest bărbat, în marele împărat Ozia care a umblat cândva cu Dumnezeu. Dar ce mai spune Biblia despre el? Atunci când a văzut ce propășire mare a avut și s-a simțit în siguranță, inima lui s-a îngâmfat de mândrie.

Dați-mi voie să mă opresc puțin aici, frate și soră, și să vă spun ceva cu smerenie. Dumnezeu v-a făcut audiența mea din seara aceasta și știu că trebuie să fiu sincer în ceea ce spun, iar voi trebuie să mă ascultați cu cea mai mare atenție și seriozitate.

Aceasta este problema cu mulți dintre oamenii de astăzi. Unii dintre frații predicatori primesc un loc în conducere, apoi devin prea comozi și siguri pe ei. Noi

știm că mulți dintre acești predicatori, unii chiar din părțile acestea, au început să bea. Unii dintre ei își zic: „Ei bine, am mica mea împărăție zidită în jurul meu, iar oamenii mă iubesc atât de mult încât nici nu vor lua în seamă că fac una sau alta.” Poate ai dreptate, dar dă-mi voie să-ți spun ceva, frate! Este Unul care privește și ia aminte la tot ce faci, iar Acela este Dumnezeu. Și nici un om nu este în siguranță dacă nu este în El.

Uneori când ne merge bine, ne gândim că suntem binecuvântați de Dumnezeu, așa că zicem: „El mi-a dat un Cadillac! El mi-a dat un serviciu bun! El mi-a dat asta sau cealaltă,” dar mergem mai departe în drumul nostru și nu facem nimic pentru El. Apoi când te simți prea sus, zici: „Odinioară stăteam toată noaptea și mă rugam, dar acum nu mai fac aceasta,” însă aceasta dovedește că ești pe un teren periculos.

Aceasta este problema cu penticostalii. Pe vremuri, cu mult timp în urmă, când aveau adunări mici pe la colțurile străzilor, femeile nu aveau nici măcar ciorapi, dar băteau din tamburine, cântau și stăteau toată noaptea în rugăciune. Poliția umbla după ei, iar dacă îi prindea, îi băga la închisoare. Se rugau și trăiau pentru Dumnezeu, iar bisericile și denominațiunile râdeau și își băteau joc de ei. Dar Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a dat propășire până când au ajuns să aibă cele mai bune biserici din țară. Ce a urmat? S-au organizat, iar acum sunt o mare și puternică denominațiune. Vedeți? Când începi să te simți în siguranță, te îngâmfi, iar când Dumnezeu trimite ceva, nu mai poți accepta pentru că te-ai făcut deja părtaș la lucrurile lumești. Te simți în siguranță în organizația ta, dar acela este momentul când începi să mergi pe calea pierzării, acest lucru fiind valabil pentru toate denominațiunile din lume.

Uitați-vă la națiunea noastră. Ea a fost una din cele mai mari și mai morale țări din lume, dar priviți unde a ajuns astăzi: este de râsul lumii, fiind mai murdară decât orice lucru pe care îl cunosc. Când am fost la Roma, am mers să vizitez catacombele de la „Sfântul Angelo”, dar când să intru acolo, mi-a fost rușine de anunțul scris chiar la intrare: „O rugămintă pentru femeile americane: în semn de respect pentru martiri, vă rugăm să vă îmbrăcați înainte de a intra în catacombe.” Ele merg acolo cu pantaloni scurți și cu haine indecente, așa încât a fost nevoie să

li se atragă atenția: „În semn de respect pentru martiri, vă rugăm să vă îmbrăcați...” De ce aceasta? Pentru că am ajuns un iz urât mirositor pentru nasul tuturor. Toți banii de peste ocean, împrumuturile și toate celelalte lucruri care se fac, nu vor cumpăra niciodată prietenia.

Lucrul de care are nevoie națiunea aceasta, dar de care nu va avea parte niciodată, este o curățire de modă veche începând din casele noastre, este o trezire lucrată de Duhul Sfânt și care să scoată afară tot răul. De aceasta au nevoie bisericile noastre și fiecare individ. Înțelegeți? De această Influență avem nevoie, ca indivizi, atunci când ne îngâmfăm.

Poate ziceți: „Sunt penticostal. Am vorbit în limbi, am strigat și am dansat în duh.” Poate ai făcut toate acestea, dar dă-mi voie să-ți spun ceva, frate. Aceasta nu reprezintă o siguranță pentru tine, nici măcar o fărâmă.

Biblia spune că atunci când Ozia s-a îngâmfat în inima lui, Dumnezeu l-a lovit. De ce a făcut aceasta? Pentru că a încercat să ia locul unui predicator. A crezut că dacă Dumnezeu l-a ridicat, l-a binecuvântat și l-a făcut un om mare, putea face orice ar fi dorit.

Nu demult, un tânăr mi-a zis: „Frate Branham, Dumnezeu mă iubește atât de mult, încât mă lasă să fac tot ce vreau. Pe El nu-l interesează ce fac eu.”

Astăzi se vorbește foarte des despre Dumnezeu că este un Dumnezeu bun, ceea ce este adevărat, dar El este și un Dumnezeu al mâniei, pentru că sfințenia Lui cere dreptate, iar Legea Lui cere judecată. Dacă nu există o pedeapsă pentru încălcarea legii, legea nu are nici o putere. Ce rost ar avea să spui că este împotriva legii să treci pe culoarea roșie a semaforului, dacă nu există nici o pedeapsă în spatele acestei legi? Dacă nu este pedeapsă, nu este nici lege. Tot așa este și în cazul încălcării Legii lui Dumnezeu: când vei fi adus în fața judecății, va trebui să suporti pedeapsa Lui.

Mulți oameni de astăzi fac aceeași greșală ca și împăratul Ozia. Când a devenit mare și puternic și avea totul în mâinile lui, s-a simțit în siguranță, așa că și-a zis: „Dumnezeu mă iubește atât de mult, încât pot să fac orice vreau!” Dar când a făcut aceasta, a ajuns în aceeași situație în care a fost cândva împăratul Nebucadnețar. Cei care citiți Biblia, știți aceasta. Și ce s-a întâmplat? A fost lovit cu lepră pentru că a încercat să ia locul unui predicator.

Eu vorbesc și în alte țări pentru Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline și nu demult, am avut o adunare în Jamaica. Eu îi iubesc pentru că au oameni din toate bisericile și îmi dau șansa să le vorbesc tuturor. Uneori bisericile nu vor să colaboreze, dar oamenii de afaceri o fac întotdeauna, iar ceilalți trebuie să-și păstreze fața curată de dragul oamenilor de afaceri.

Într-o zi am avut o întâlnire, iar seara când ne întorceam la hotelul Flamingo, am spus: „Mi-e rușine cu voi, oameni buni, pentru că tot ce ați vorbit în fața acelor lideri politici și oameni de afaceri, a fost: „Eu am o mică afacere aici,” „Eu am șaisprezece mașini Cadillac,” și așa mai departe, dar voi nu vă puteți compara cu ei.”

Aceasta este problema cu bisericile de astăzi: ele încearcă să se compare cu Hollywood-ul. Da, voi încercați să faceți lucrurile ca la Hollywood, însă aș vrea să nu uitați că Hollywood sclipește, pe când Evanghelia strălucește. Voi nu puteți merge pe terenul lor, ci trebuie să-i aduceți pe ei pe terenul nostru. Noi nu ne putem compara niciodată cu ei și nici nu vrem s-o facem, pentru că ei lucesc și sclipesc, pe când Evanghelia strălucește cu umilință și modestie. Aceasta este diferența dintre strălucire și sclipire.

Eu le-am mai spus acelor bărbați: „Adevărul este că voi, care sunteți numai niște oameni de afaceri, încercați să predicați Evanghelia. Dar nu puteți face aceasta, pentru că nu este treaba voastră. Noi, predicatorii, o menținem cu greu la suprafață, de aceea ar fi bine ca voi să nu vă băgați în aceasta, pentru că ocupați un loc greșit. Voi sunteți oameni de afaceri, deci nu încercați să vă ocupați de vestirea Evangheliei. De fapt, ceea ce faceți voi astăzi este să vă lăudați cu cât

aveți. Ce diferență mare este între voi și primii creștini, care s-au scăpat de tot ce aveau.”

Acolo era și un cântăreț. Eu îl iubesc pentru că este un om cumsecade, dar el mi-a zis:

„Frate Branham, nu vreau să te contrazic în ceea ce ai spus...”

„Este în ordine. Dacă ceea ce am spus nu este biblic, ai tot dreptul să mă corectezi, frate.”

„De data aceasta ai greșit.”

„Oh, nu, nu! Primii creștini au vândut tot ce au avut, au pus banii în misiuni și s-au dus să predice.”

„Este adevărat, a spus el, însă acesta este cel mai rău lucru pe care l-au făcut.”

„De ce spui aceasta? A greșit cumva Duhul Sfânt?”

„Nu spun aceasta, dar acela a fost cel mai rău lucru pe care l-au putut face, pentru că atunci când au apărut disputele și dezbinările în biserică, nu au mai avut case în care să locuiască.”

„Exact acesta este motivul pentru care i-a pus Dumnezeu să-și vândă casele. În felul acesta, s-au dus și au răspândit Evanghelia pretutindeni, pentru că nu aveau nici un alt loc în care să poată merge. Dumnezeu știe întotdeauna ce face, lăsați-L doar să conducă El lucrarea.”

Revenind la Ozia, vedem că a luat cădelnița și s-a dus în Templu să ardă tămâie pe altarul tămâierii, deși nu avea voie să facă aceasta, pentru că el era împărat, nu preot. Preoții i s-au împotrivit și au încercat să-l oprească zicând: „*N-ai drept, Ozia, să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoții, fiii lui Aaron, care au fost sfințiți ca s-o aducă. Ieși din Sfântul Locaș, căci faci un păcat! Și lucrul acesta nu-ți va face cinste înaintea Domnului Dumnezeu.*” (2Cronici 26.18).

Eu am văzut de multe ori oameni care încercau să imite un dar, ca să facă impresie, deși nu erau chemați la așa ceva. Da, noi am văzut toate acestea. Noi le vedem și astăzi, la fel cum au fost în trecut. Am văzut persoane care încercau să imite pe cineva care are Duhul Sfânt, așa că strigau ca ei, vorbeau în limbi ca ei, dar cu toate acestea nu știu despre Dumnezeu mai mult decât știe un hotentot despre o noapte egipteană. Așa este. Este numai o imitație, un teatru prin care vor să arate că au și ei ceva.

Aș vrea să le spun ceva celor care privesc la aceste lucruri: întotdeauna când vedeți pe cineva care încearcă să imite, să știți că undeva este și ceva original, adevărat. Astfel, dacă găesc undeva un dolar fals, acesta nu poate fi decât dovada că undeva există și un dolar adevărat după care a fost făcut.

Deci, Ozia a încercat să ia locul unui preot, iar când preoții au alergat după el și i-au spus că ceea ce face este greșit, s-a înfuriat și le-a zis: „Fac ce vreau! Cine sunteți voi să-mi spuneți ce trebuie să fac? Eu sunt împăratul, așa că fac tot ce vreau. Cine sunteți voi ca să mă opriți?” Dar Dumnezeu l-a lovit chiar în clipa aceea cu lepră, așa că a murit ca lepros. Când mânia Domnului s-a aprins împotriva lui, a fost lovit cu lepră.

Desigur, acest lucru a fost o lecție pentru tânărul profet Isaia. El l-a văzut pe acest bărbat cum și-a luat doctoratul, PhD-ul, LLD-ul și așa mai departe, și cum după aceea a încercat să ocupe un loc care nu era al lui. L-a văzut și cum s-a înfuriat. Atunci când cineva a încercat să-i spună ceea ce era „Așa vorbește Domnul,” Ozia a refuzat să asculte, de aceea Dumnezeu l-a lovit cu lepră, care este un fel de boală contagioasă de piele. Ei bine, prin aceasta, Isaia a învățat că Dumnezeu este

cel care hotărăște care este chemarea pentru fiecare om. Dumnezeu este Cel care decide, ceea ce înseamnă că nimeni nu poate lua un om și să facă aceasta.

Nu demult, o tânără de vreo treizeci și cinci de ani, mi-a zis că fiul ei de paisprezece ani simte că are o chemare. Ea zicea: „Frate Branham, fiul meu are paisprezece ani, dar simte că are o chemare. Tu ce ai face? L-ai trimite undeva să-și ia doctoratul sau la vreun colegiu? Care este sfatul tău?”

„Cel mai bun loc pe care-l știu, este „Colegiul de genunchiologie,” adică pe genunchi. Dacă apucă să meargă la vreo școală, primul lucru pe care-l vor face acolo va fi să-l învețe matematica, apoi ceva despre asta, ceva despre cealaltă, după care îi vor da un test de inteligență și așa mai departe, iar în final vor scoate din el tot ce a pus Dumnezeu vreodată.” Să nu credeți că spun aceasta cu intenția de a pune într-o lumină proastă aceste lucruri, ci pentru că vreau să vedeți cât de tare se îndepărtează oamenii de Dumnezeu prin ele.

Fiți atenți ce s-a întâmplat. Dumnezeu i-a poruncit omului să-și ocupe locul dat de El. Nu demult, am citit mărturia unei femei din St. Louis, Missouri, care fusese grav bolnavă de pneumonie. Fusese atât de grav bolnavă, încât medicii au spus că va muri. Femeia avea un fiu la colegiu și pentru că medicii au ajuns la concluzia că va muri într-o zi sau două, i-au telegrafiat fiului ei să vină acasă de urgență. Tânărul s-a pregătit să meargă, dar între timp a primit o altă telegramă în care i s-a spus: „Nu mai trebuie să vii, pentru că mama ta este bine.” Un an mai târziu, băiatul a venit s-o viziteze și atunci i-a zis: „Mamă, m-am tot întrebat ce s-a întâmplat când ai fost bolnavă, pentru că nu mi-ai povestit niciodată.”

„Oh, fiule, trebuie să-ți spun ceva. Știi adunarea aceea mică de la capătul străzii, aceea unde oamenii strigă, plâng și se roagă?” „Da, o știu.”

„Păstorul lor crede în rugăciunea pentru bolnavi, iar o femeie de acolo a venit la mine și mi-a spus aceasta. Unul dintre medici mi-a zis că mai am de trăit vreo două zile, iar când a venit femeia aceea, m-a sfătuit să accept ca păstorul ei să se roage

pentru mine. „Sigur că da,” am zis eu, „spune-i să vină.” „Să știi că va veni,” și a venit într-adevăr, a citit un verset din Biblie, apoi și-a pus mâinile peste mine și s-a rugat. Imediat după aceea, febra a dispărut și m-am făcut bine. Slăvit să fie Domnul!”

„Mamă, tu te porți ca oamenii aceia. Nu ar trebui să faci aceasta!”

„Scumpule, el a citit chiar din Biblie, din Marcu 16: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede...”* Uite, este chiar aici...”

„Oh, mamă, acolo sunt oameni neînvățați și fără carte. Nu au nici o educație și sunt doar niște amărâți veniți de pe stradă. Noi am învățat la Colegiu că Marcu 16 de la versetul 9 în jos este neinspirat.” Atunci femeia a strigat: „Glorie lui Dumnezeu!”

„Ce se întâmplă cu tine, mamă?” a întrebat-o fiul surprins.

„Mă gândeam, fiule, că dacă Dumnezeu m-a putut vindeca cu un Cuvânt neinspirat, ce ar putea face cu unul care este inspirat?”

Cred că acest exemplu explică tot. Dacă versetele neinspirate vindecă, ce vor face atunci cele inspirate? Asta este, prieteni. Da, domnilor.

Să revenim la tema noastră. Dumnezeu le poruncește copiilor Săi să stea la locul lor și să nu încerce să ocupe locul altuia. Să nu faceți niciodată așa ceva!

Acum vom vorbi puțin despre vedenia pe care a avut-o Isaia în Templu. El a văzut ce i s-a întâmplat lui Ozia, cum s-a umplut de lepră și a fost dus într-un loc izolat, locul lui la domnie fiind luat de fiul său. Acest lucru l-a umplut de amărăciune pe

Isaia, așa că într-o zi s-a dus în Templu ca să se roage.

Cred că acesta este un lucru bun, pe care ar trebui să-l facem fiecare dintre noi: să mergem în casa lui Dumnezeu, să ne descărcăm sufletele și să ne eliberăm de gânduri.

Deci Isaia s-a dus acolo și a început să se roage. Poate era seara târziu sau dimineața devreme, nu știu, dar el s-a dus la altar și a început să se roage până când aproape că a leșinat. Așa ar trebui să ne rugăm și noi. El a văzut că împăratul pământesc în care își pusese nădejdea, a căzut. A văzut că deși fusese cel mai puternic bărbat din ținut, deși fusese binecuvântat de Dumnezeu, a decăzut. Și pentru că nu știa ce să facă, Isaia s-a dus și s-a rugat.

Și ce s-a întâmplat? Deodată și-a ridicat privirea și L-a văzut pe adevărul Împărat, L-a văzut pe Dumnezeu în slava Sa care umple cerurile. Da, Isaia a privit și a văzut adevăratul Exemplu care trebuie urmat. Când încerci să iei ca exemplu un om, vei greși cu siguranță, pentru că omul poate cădea, dar Dumnezeu rămâne întotdeauna Același.

Astfel, prin cele întâmplate, Dumnezeu încerca să-i spună profetului Său: „Nu privi la om, nici la ceea ce spune el! Și nu te uita la un tron pământesc, ci privește la tronul care este ridicat în ceruri!” Poalele mantiei Lui umpleau Templul, iar serafimii stăteau deasupra Lui. Serafimii nu sunt îngeri. Ei sunt cei care fac curățirea și pledează pentru cei vinovați. Serafimii stau tot timpul în prezența lui Dumnezeu și au peste ei o învelitoare specială, arătând că Dumnezeu este sfânt cu adevărat. De altfel, ei strigă tot timpul unul spre celălalt: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!”* (Isaia 6.3).

Amintiți-vă că serafimii și heruvimii sunt cei care au păzit locul preasfânt. Ei sunt cei care iau jertfa și o oferă. Aici, Isaia îi vede trăind chiar în prezența lui Dumnezeu și strigând: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!”*

Haideți să privim puțin cum arată acești serafimi. Din cele citite, vedem că ei erau niște creaturi cu șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau.

Gândiți-vă! Cu două aripi își acopereau fața. Haideți să vedem ce înseamnă faptul că își acopereau fața cu două aripi. Dacă Dumnezeu este atât de sfânt încât chiar și sfinții îngeri și serafimii trebuie să-și acopere fețele ca să poată sta în prezența Lui, cum vom sta noi când va trebui să ne înfățișăm în fața Sa? El este Judecătorul suprem, iar noi toți va trebui să stăm în prezența Lui. Îngerii aceia sfinți nu știu ce este păcatul. Ei au fost creați ca niște creaturi desăvârșite, dar cu toate acestea, trebuiau să-și acopere fețele sfinte ca să poată sta în prezența Lui. Și dacă acești îngeri desăvârșiți trebuiau să-și acopere fețele, ce vom face noi ca să putem sta în prezența Dumnezeului celui Atotputernic? Și noi avem o învelitoare care este sângele lui Isus Hristos. Așa este. Aceasta înseamnă să stai cuviincios în prezența lui Dumnezeu.

Astăzi nu se mai găsește așa ceva. Oh, găsești atât de rar oameni cuviincioși! Oamenii de astăzi râd de creștinism. Știți ce se va întâmpla cu cel care vorbește ușuratic și râde de ceea ce a trimis Dumnezeu pe pământ și care lucrează în concordanță deplină cu Cuvântul? Știți ce spune Biblia? Isus a spus că aceasta este o hulă împotriva Duhului Sfânt și nu va fi iertată niciodată. Vedeți?

„Oh,” spun ei, „aceasta este de la diavolul!” Frate și soră, fiți atenți ce spuneți! Fii atent ce spui, păcătosule, fiindcă nu există iertare pentru așa ceva! Isus a zis: *„...orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată... nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”* (Matei 12.31-32).

Priviți! Când a fost pe pământ, El a descoperit gândurile pe care le aveau în inimile lor, dar ei au spus: „Lucrează cu Beelzebul!” numind Duhul lui Dumnezeu un duh necurat, un diavol care făcea lucrarea lui Dumnezeu.

Atunci El le-a zis: „Eu vă iert pentru aceste gânduri...” Spunea aceasta pentru că nu murise încă și nu făcuse ispășirea, însă a continuat: „Dar când va veni Duhul Sfânt și veți vorbi împotriva Lui, nu veți fi iertați niciodată.” Vedeți? Când Duhul Sfânt va veni să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o atunci, oricine va vorbi împotriva Lui, nu va fi iertat niciodată. Oameni necuviincioși. Și atunci ce altceva putem aștepta în afară de judecată? Această națiune L-a respins pe Dumnezeu.

Națiunea aceasta are o mulțime de bărbați ca Billy Graham și Oral Roberts, o mulțime de soldați ai crucii care au propovăduit Evanghelia prin toată țara, dar cu toate acestea, an după an păcatul se înmulțește tot mai mult.

Nu demult, marele predicator Billy Graham a spus la una din întâlnirile sale ținute la New York, că orașul a devenit cu multe procente mai păcătos de la ultima trezire avută acolo, iar când a fost aici în California, la Los Angeles a spus: „În zece sau cincisprezece ani de acum înainte, fiecare cetățean va trebui să își cumpere un pistol sau ceva ca să se apere.” Păcatul este într-o asemenea creștere, încât poliția nu mai poate face față. Ce se întâmplă? Oamenii nu mai au respect față de Biblie. Ei au respins șansa pe care au avut-o, prin faptul că au hulit-o și au batjocorit-o. Așa este.

Acum haideți să venim mai aproape de casă. Ce au făcut bisericile? Când mergi prin țară și găsești un bărbat cu destulă putere de la Dumnezeu, care le arată oamenilor calea păcătoasă pe care merg și le spune că nu ajunge să-și strângă mâinile, ci trebuie să vină în față, să ia o decizie și să fie născuți din nou, nu numai că nu se schimbă, dar devin și mai răi. Ei trebuie să se nască din nou din Duhul lui Dumnezeu și să se despartă de lume, nu numai să-și treacă numele într-un registru, să adere la o biserică, să dea mâna cu predicatorul și să fie stropiți sau botezați. Viața lui Dumnezeu trebuie să trăiască și să se arate în tine, nu numai astăzi sau mâine, ci pentru tot restul zilelor tale. Tu trebuie să mergi mai departe și să treci cu bucurie prin încercări și prigoane, știind că în fața ta este deschisă calea spre slavă. Aceasta este Evanghelia care trebuie predicată. Și tu trebuie s-o predici în felul acesta, iar anul viitor să vii din nou. Dar pe măsură ce predici, ei devin din ce în ce mai răi. De ce aceasta? Pentru că nu au respect față de Cuvânt.

Nouăzeci și cinci la sută dintre oamenii care merg la biserică și își trec numele într-un registru, susțin că sunt creștini chiar dacă fumează, beau, joacă jocuri de noroc și spun glume murdare. Mulți dintre diaconii din comitet, au două, trei sau chiar patru neveste. Ce rușine! Femeile cântă în corul bisericii cu părul tăiat și tapat, deși Biblia spune că dacă o femeie își taie părul este dezonorată. Ele se vopsesc pe față, chiar dacă aceeași Biblie vorbește de o singură femeie care și-a vopsit fața, de Izabela, pe care Dumnezeu a dat-o câinilor s-o mănânce, așa că vedeți bine ce crede El despre aceasta. Dacă le vorbești despre acest lucru, anul viitor când te întorci, le găsești mai stricate decât anul trecut. Ce este aceasta? Lipsă de respect. Ei nu au nici respect și nici măcar un gând spre decență.

Aș vrea să vă spun ceva, femeilor: și celor tinere și celor bătrâne. Voi umblați cu acele rochii strâmte pe voi și cu pantaloni scurți, apoi îmi spuneți: „Nu ar trebui să vorbești așa, frate Branham!” Ba da, trebuie! Aceasta este datoria mea; aceasta este datoria amvonului!

Nu demult, am fost sunat de un mare evanghelist pentecostal și mi-a zis: „Să-i lași în pace pe oamenii aceia!” „Cine ești tu să-mi spui să-i las în pace?” I-am întrebat eu.

„Eu te iubesc, dar slujba ta este să te rogi pentru bolnavi.” „Slujba mea este să predic Evanghelia, frate.”

„Uite, frate Branham, oamenii aceia cred că ești un profet.” „Eu nu am spus niciodată aceasta, așa-i?”

„Dar ei cred că ești. De ce nu le înveți pe femei cum să primească Duhul Sfânt și să facă ceva, în loc să te tot răstești la ele cu privire la felul cum se îmbracă sau ce fac. De ce nu le înveți lucrurile acelea, ca să le ajuți?”

„Cum să le învăț Algebra, când ele nu vor să învețe nici măcar Abecedarul?” Știți

ce este Abecedarul? Să-L credeți întotdeauna pe Hristos. Așa este. De ce nu pot face aceasta? Păi, cum ar putea s-o facă? Se pare că peste ei este ceva ca o presiune, ceva ce nu-i lasă să asculte. Aceasta îi face să fie o Sodoma modernă. Acesta este ceasul în care suntem și în care se întâmplă o mulțime de lucruri îngrozitoare pe pământ.

„Dar caută.” „Nu, eu nu am nici un program pe care să-l sponsorizez și nici o biserică din care să fiu excomunicat. Nu, domnule.”

„Este datoria păstorului să le spună oamenilor aceste lucruri.”

„Așa este, dar ei nu o fac.” Și atunci trebuie să se găsească altcineva, un glas care să strige împotriva acestor lucruri greșite, lipsite de respect și bună cuviință...

Într-o zi, o tânără mi-a spus: „Domnule Branham, dar nu se mai fac altfel de haine, decât acestea.”

„Este adevărat, dar se mai vând încă mașini de cusut și stofe.” Așa este. Aș vrea să-ți spun ceva, doamnă. Tu poți fi oricât de curată și cinstită, poți fi cât se poate de corectă față de soțul sau logodnicul tău, dar într-una din aceste zile va trebui să răspunzi la judecată pentru comiterea curviei. Poate zici: „Chiar dacă nu sunt vinovată?” Ești vinovată, pentru că Isus a spus: „*Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.*” (Matei 5.28). Când păcătosul te privește, te pofteste și are acele gânduri cu privire la tine, va trebui să răspunzi pentru aceasta în ziua judecății. Dar de ce a făcut el aceasta? Pentru că tu te-ai prezentat înaintea lui cu acele haine imorale. Așa este. Este o rușine și va trebui să răspunzi pentru aceasta, doamnă.

Iar voi, bărbaților, care vă numiți creștini și ar trebui să vă conduceți casa, le lăsați pe femei să se poarte așa. Pocăiți-vă sau toată casa voastră va pieri!

S-ar putea să nu mă mai iubiți după aceasta, dar vă spun adevărul, iar mâinile mele nu vor fi murdare cu sângele vostru când voi sta în fața judecății. Acesta este un lucru sigur, prieteni. Ascultați, fraților! Voi știți că întotdeauna în spatele unui semn se află un glas, așa că faceți bine și ascultați-l, pentru că nu este glasul meu, ci este ceea ce spune Biblia! Așa este. Oh, știu că este de modă veche, dar este ceea ce spune Biblia, iar noi trebuie să ne conformăm.

Serafimii trebuiau să-și acopere fețele ca să stea în prezența lui Dumnezeu, dar deși Biblia spune că femeii nu-i este îngăduit să se roage cu părul tăiat, ceea ce înseamnă că nu are dreptul să se roage așa, voi o puneți în cor și o faceți chiar și predicatorie. Așa este.

Știu că aceasta vă deranjează puțin la stomac, dar așa cum spunea mama despre uleiul de castor: „Dacă nu îți face greață, nu îți face nici bine.” Așa este și cu Evanghelia. Trebuie să te faci să gândești, pentru că este Adevărul. Bărbații sunt la fel de vinovați ca femeile. Ambele părți sunt vinovate, iar scorul este de șase la șase.

Aici am ajuns. Suntem fără rușine și nu ne interesează ce spune Cuvântul. „Ei bine, este în ordine. Eu cred că totul este în ordine.” Tu doar presupui că totul este în ordine, dar Biblia spune că este greșit. A presupune înseamnă a te aventura fără autoritate, ceea ce înseamnă că tu nu ai autoritatea lui Dumnezeu să faci aceasta.

Seminariile și școlile care fac aceste lucruri sunt o urâciune, pentru că îi pun pe bărbații tineri și pe predicatori pe o cale greșită și îi fac să urmeze o teologie făcută de om, în loc să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu. Nu-i de mirare că ei nu pot crede acest mesaj care este cu adevărat real și că nu pot avea aceste lucruri în biserică. Nu-i de mirare că L-au scos afară în aceste zile din urmă, pentru că nu mai au nici rușine și nici respect pentru prezența lui Dumnezeu. Astfel, chiar dacă El este prezent, ei râd, mestecă gumă, se plimbă de colo-colo și fac ce vor. Nu mai este nici un pic de respect pentru Dumnezeu și slujitorii Lui. De ce aceasta? Fiți atenți! De ce fac ei aceasta? Pentru că nu sunt conștienți de prezența Lui; nu cred că este Dumnezeu în lucrare.

Vă amintiți că soldații care Îl păzeau pe Isus „L-au legat la ochi, Îl loveau peste față și-L întrebau, zicând: „Prorocește, cine Te-a lovit?” (Luca 22.64). Credeți că dacă oamenii aceia ar fi știut că Bărbatul pe care Îl loveau era Dumnezeu, ar fi făcut acel lucru? Credeți că soldații aceia beți, L-ar fi tras de barbă și L-ar fi scuipat în față dacă ar fi știut că era Fiul lui Dumnezeu? Dar ei nu erau conștienți de aceasta.

Ceea ce oamenii de astăzi numesc fanatism este de fapt Duhul Sfânt care lucrează în cei credincioși. De ce vorbesc oamenii așa? Pentru că nu sunt conștienți de prezența lui Dumnezeu în mijlocul acelei grupări. Astfel, ei zic: „Am fost la adunare și am răs pentru că am găsit o mulțime de greșeli.” Vedeți? Se spune că nebunii aleargă cu bocanci cu cuie acolo unde îngerii nici nu îndrăznesc să calce. De ce fac aceasta? Pentru că nu sunt conștienți de prezența lui Dumnezeu. Acesta este motivul.

De ce nu sunteți ca David care a zis: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei...”? (Psalmul 16.8). Și a adăugat: „...când este El la dreapta mea, nu mă clatin.” Vedeți? El nu putea fi clătinat pentru că Domnul era întotdeauna înaintea lui. Da, domnilor.

Revenind la serafimi, vedem că cu două aripi își acopereau picioarele. Ce înseamnă aceasta? Umilință. **Acoperirea feței înseamnă respect în prezența lui Dumnezeu**, iar **acoperirea picioarelor înseamnă umilință în prezența Lui**. Când a stat în prezența lui Dumnezeu, Moise și-a scos încălțăminte, iar când Pavel L-a întâlnit pe Isus în Stâlpul de Foc, a căzut cu fața la pământ înaintea Lui. Astfel, fața lui era unde îi stăteau picioarele: umilință. În ce-l privește pe Ioan Botezătorul, marele profet venit după ce timp de patru sute de ani Israelul nu mai avusese nici un profet, a spus: „...eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii Lui.” (Ioan 1.27).

Vedeți? Acoperirea picioarelor înseamnă umilință. Priviți la acest slujitor care stătea în prezența lui Dumnezeu: fața îi era acoperită în semn de respect, iar picioarele îi erau acoperite în semn de umilință. Da, aceasta înseamnă să fii conștient de cât ești de mic.

Dar noi încercăm să fim cineva mare: „Eu sunt doctorul cutare din marea denomi-națiune cutare.” Tu nu ești nimic! Acesta este adevărul. Ești un nimeni. Dacă vrei să știi cât ești de mare, bagă-ți degetul într-un bazin cu apă, iar după ce îl scoți afară, caută gaura de unde l-ai scos. Vedeți? Acolo nu este nimic și aceasta suntem noi: nimic. Dumnezeu poate merge înainte fără noi, dar noi nu putem merge nicăieri fără El. Cine ești tu? Este mare lucru să fii conștient cât ești de neînsemnat. Drumul în sus merge în jos, pentru că este scris: *„Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat.”* (Matei 23.12).

Nu demult, am fost invitat la Chicago să vorbesc în mijlocul unui grup de sfinți, iar acolo era un mare predicator care avea vreo patru facultăți de teologie. Lui nu i-a plăcut felul meu stângaci de a vorbi, așa că nu a vrut să mă lase să vorbesc în fața celui mare consiliu pe care îl țineau. În schimb, au invitat pe cineva de la o mare școală biblică din Chicago să le țină un discurs. Bărbatul acela a venit pe platformă și a început să-i denigreze pe cei prezenți în tot felul, spunând că sunt total greșiți pentru că cred că există Duhul Sfânt și așa mai departe. El a mers acolo cu pieptul scos și cu gulerul întors ca la un costum Tuxedo, și a început să își citească discursul. Totul era pregătit cu atâta măiestrie și a început să explice Biblia cu asemenea cuvinte, încât cred că nici măcar Dumnezeu nu înțelegea ce voia să spună.

El a tot spus una și alta, dar oamenii nu au primit prea bine cuvintele lui și se uitau unii la alții pentru că nu înțelegeau nimic. Nu i-a mers deloc discursul în fața celui grup de penticostali, așa că după un timp s-a văzut învins, și-a luat notițele sub braț și a coborât de pe platformă cu capul plecat și cu umerii lăsați. Un bătrân sfânt care stătea aproape de perete, a spus: „Dacă ar fi urcat în felul în care coboară, poate ar fi coborât în felul cum a urcat.” Cam așa stau lucrurile. Smereste-te! Vezi cât de mic poți fi, nu cât de multe știi! Stai în smerenie înaintea lui Dumnezeu!

Revenind la serafimi, vedem că cu celelalte două aripi puteau să zboare. Fiți atenți! În primul rând, ei stăteau în prezența lui Dumnezeu cu fețele acoperite în semn de respect; în al doilea rând, stăteau cu picioarele acoperite în semn de smerenie, iar cu celelalte două aripi zburau, le-au pus în lucrare.

Ce făcea Dumnezeu prin aceasta? Îi arăta profetului cum trebuie să fie slujitorii Săi: „Aceștia sunt slujitorii Mei. Uită-te la ei cum sunt: respectuoși, smeriți și în lucrare.” Așa sunt slujitorii lui Dumnezeu și așa ar trebui să fim și noi: respectuoși în fața Cuvântului lui Dumnezeu, smeriți și în lucrare pentru Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat și cu femeia aceea de la fântână: când a fost chemată să lucreze, a alergat în cetate și le-a zis oamenilor: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*” (Ioan 4.29). Vedeți? Ea a fost mișcată când a văzut semnul lui Mesia, așa că l-a zis: „*Doamne, văd că ești proroc...„Știu că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.*” (v.19,25).

Vedeți, ea s-a așteptat ca El să spună: „Ei bine, Mesia vine în curând. Eu am venit doar înaintea Lui,” dar Isus a zis: „*Eu sunt Acela.*” Aceasta a făcut-o să acționeze imediat. Orice ai fi făcut, nu ai fi putut s-o oprești. Era ca o casă în flăcări pe o vreme cu vânt. A alergat în oraș și a zis: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*” Vedeți? Ea era în lucrare.

Dar ce a făcut mai întâi? S-a smerit.

El i-a zis: Dă-Mi să beau.”

„Părinții noștri au băut din fântâna aceasta,” și așa mai departe. „Eu îți voi da să bei apă vie.”

„Doamne”, l-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”

Vedeți? Ea s-a smerit înaintea Lui, iar când a făcut aceasta, Isus i-a arătat semnul lui Mesia. Acest lucru a pus-o imediat în mișcare, fiindcă era gata să spună tuturor

cu Cine s-a întâlnit.

Conform tradiției acelei țări din est, bărbații nu ar fi ascultat niciodată de o femeie ca ea. O femeie ca ea nu era luată în seamă de nimeni, iar glasul ei nu avea nici o importanță. Ea nu putea spune nimic, dar să fi încercat cineva s-o oprească după aceea. Ea era în lucrare și trebuia să spună cuiva. „Veniți să-L vedeți cu ochii voștri pe Omul care mi-a spus ce am făcut. Nu este El, Cel pe care Îl așteptăm? Nu este El, Acela despre care vorbește Scriptura? Nu este Mesia? Căci El va face aceste lucruri când va veni.” Femeia era în lucrare pentru că s-a smerit, iar Dumnezeu a intrat în ea.

Petru a pescuit toată noaptea cu mrejele, dar s-a întors descurajat pentru că nu a prins nici un pește. Orice pescar bun știe ce înseamnă să te întorci acasă fără pește. El și-a spălat mrejele, le-a întins pe plajă și le-a lăsat să se usuce. Atunci a venit Isus și l-a întrebat dacă poate să-l împrumute corabia, iar după ce a predicat de pe ea, i-a zis: „Simone, du-te acolo unde este apa mai adâncă și aruncă mrejele. Du-te acolo unde ai pescuit toată noaptea, unde te-ai trudit din greu ceas după ceas, și aruncă mrejele căci vei avea o captură mare.”

Priviți! Petru l-a răspuns: *„Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”* (Luca 5.5). *„La Cuvântul Tău.”* Asta este. Crede-L pe Dumnezeu pe Cuvânt! Când a aruncat mrejele, s-a prins atât de mult pește încât au început să se rupă mrejele.

Vedeți? Cuvintele și influența lui Isus, l-au făcut pe Petru să acționeze, așa că a aruncat mrejele în apă. Și Isus i-a mai zis: *„Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.”* (v. 10).

Amintiți-vă de bărbatul acela orb care a fost vindecat de Isus acolo în stradă sau în fața unei porți. Fariseii spusese că oricine va umbla cu Isus sau va avea vreo legătură cu El, va fi dat afară din sinagogă. Astfel, când au auzit că a fost vindecat de Isus, fariseii i-au întrebat pe părinții lui ce s-a întâmplat, dar ei le-au răspuns:

„Este în vârstă, întrebați-l pe el.” Și când l-au întrebat pe el, bărbatul le-a răspuns: „Omul acela, căruia I se zice Isus, m-a vindecat...”

„Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că Omul acesta este un păcătos.”

Atunci omul care fusese orb, a răspuns: *„Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.”* Și le-a mai zis: *„Aici este mirarea, că voi, liderii religioși ai acestui timp, nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii.”* (v. 24-25,30). Ce a făcut el? A intrat în lucrare. Așa este. El a intrat în lucrare și l-a vestit în toată țara.

Cei ce au fost influențați de Cuvântul lui Dumnezeu manifestat, au stat și au așteptat așa cum le-a spus Isus, până când s-a pogorât Duhul Sfânt peste ei, în ziua de Rusalii. Amintiți-vă că Isus le-a spus: *„...rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”* (Luca 24.49).

Ei n-au așteptat nici opt și nici nouă zile, ci au așteptat zece zile, adică până când făgăduința s-a împlinit și Duhul Sfânt s-a pogorât și s-a împărțit în limbi de foc, care s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și imediat după ce au fost influențați de Duhul Sfânt, au pornit în lucrare, clătînându-se ca niște oameni beți, strigând și vorbind în limbi. Când au ieșit în stradă, unii ziceau: *„Sunt plini de must!”* dar Petru s-a ridicat și a spus: *„...aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel...”* Ce era aceasta? Duhul l-a pus în lucrare.

El te va pune și pe tine în lucrare. Dacă nu a făcut-o încă, acest lucru se va întâmpla atunci când vei vedea Cuvântul lui Dumnezeu împlinit. Eu cred că ceea ce am văzut în ultimele zile, ar trebui să ne pună în lucrare și o va face, dacă vom sta în smerenie și supunere. Stâlpul de Foc pe care l-a întâlnit Pavel, l-a pus în lucrare. Același lucru se întâmplă astăzi, când vedem Stâlpul de Foc care este împlinirea Cuvântului făgăduit și dovedit prin lucrările pe care le face și prin știință: ne pune în lucrare. Acesta este semnul care ne-a fost dat: *„Ce s-a întâmplat chiar înainte de nimicirea Sodomei, se va întâmpla și la venirea Fiului omului.”* El s-a manifestat

din nou, dovedind că este Același ieri, azi și în veci. Aceasta ar trebui să pună în mișcare fiecare mădular al trupului lui Hristos, ca să facă tot ce poate, pentru că este ultimul ceas al zilei. Este ultima chemare. Tot ce s-a spus s-a împlinit Cuvânt cu Cuvânt, iar aceasta ar trebui să ne pună cu siguranță în lucrare.

Asemenea profetului, și noi am văzut cum aceste denominațiuni de sine stătătoare și-au pierdut locul în Hristos și au lăsat Cuvântul Lui la o parte, acceptând niște crezuri. Noi am văzut ce s-a întâmplat cu ei când au făcut acest lucru: au murit duhovnicește. Am văzut ce s-a întâmplat cu luteranii când au refuzat mesajul lui Wesley și am văzut ce s-a întâmplat cu metodiștii când au refuzat mesajul pentecostal. Dar cu pentecostalii ce se întâmplă?

Noi am văzut oameni educați și intelectuali, ca Ozia, care încearcă să ia locul altui slujitor. Slujba sau locul unui bărbat în biserică este o ungere, nu o alegere omenească. Este o ungere. Păstorul, evanghelistul, profetul, învățătorul și apostolul, trebuie să fie slujitori unși de Dumnezeu, nu aleși de oameni. De exemplu, oamenii au încercat să-l aleagă pe Matia în slujbă, dar Dumnezeu l-a ales și l-a pus în lucrare pe Pavel iar el a putut face lucrarea, pentru că a fost uns de Dumnezeu. Oamenii vin și spun: „Acesta este sfântul episcop Cutare sau Cutare... Acesta este doctorul Cutare sau Cutare.” Aceasta nu înseamnă nimic, dar când vine Dumnezeu și preia controlul, vedem cum ungerea Duhului Sfânt vine și legitimează Cuvântul Său.

Priviți numai ce efect a avut vedenia asupra acestui bărbat care s-a născut profet. Cartea lui Isaia este de fapt o Biblie mai mică, cuprinzând șaiszeci și șase de capitole, în timp ce Biblia are șaiszeci și șase de cărți. Începe cu Geneza, la mijlocul cărții vine Ioan Botezătorul și se termină cu Mileniul. Isaia a fost unul dintre cei mai mari profeți pe care i-am avut, și s-a născut să fie profet. Știți ce s-a întâmplat când a stat în prezența lui Dumnezeu? Profetul a strigat: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate...*” (v. 5). Venirea în prezența lui Dumnezeu și a slujitorilor Săi desăvârșiți, l-a făcut pe profet să mărturisească faptul că era un păcătos, ceea ce ar trebui să se întâmple și cu noi. Când a văzut prezența puternică a lui Dumnezeu, pe sfinții Săi slujitori și ușciorii ușii care se zguduiau de glasul care răsuna, Isaia a început să strige că era un păcătos.

Ce s-a întâmplat? Fiți atenți! El a fost gata să mărturisească faptul că era un păcătos și a zis: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!*” (v. 5). Atunci, unul dintre serafimi a zburat spre el cu un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar și l-a curățit. După mărturisire a urmat curățirea.

Acum, dacă un profet chemat și legitimat de Dumnezeu, s-a văzut atât de mic în prezența lui Dumnezeu și a mărturisit că era păcătos, ce ar trebui să facem eu și tu? Ce facem noi? Ne întoarcem capetele, ne îndepărtăm și râdem. Aici suntem noi.

Aș vrea să mai observați ceva în ceea ce privește curățirea. Dumnezeu nu a folosit cărți și termeni teologici ca să își curețe slujitorul, ci a folosit focul luat de pe altar. Astfel, dacă Dumnezeu curăță vreun om astăzi, o face prin Focul Duhului Sfânt, nu prin citirea unei cărți scrise de Cutare sau Cutare, nici prin nu știu ce lucrare.

Nu demult, un predicator de aici din California, a spus că el are cartea anului. Eu nu am fost de acord cu el, fiindcă cred că Biblia este Cartea anului; Biblia, Cartea lui Dumnezeu, a fost, este și va fi întotdeauna Cartea anului.

Dumnezeu a folosit Foc pentru a-și curăța slujitorul. După ce acesta a mărturisit că era greșit, a venit curățirea, iar după curățire a venit însărcinarea. Vedeți? Aici este problema! Unii spun că sunt însărcinați înainte de a fi curățați. Ei zic: „Eu urmez aceasta...” dar noi trebuie să-L urmăm pe Dumnezeu. Serafimii aceia făceau un singur lucru: trăiau în prezența lui Dumnezeu respectuoși, smeriți și pregătiți pentru lucrare.

Apoi a venit însărcinarea. După mărturisire și curățire, Isaia a putut spune: „*lată-mă, trimite-mă!*” (v.8).

Dacă a fost vreun timp când toți Isaia ar trebui să vină în casa Domnului pentru curățire; dacă a fost vreun timp când membrii bisericii ar trebui să vină și să-și mărturisească cu adevărat păcatele, dacă a fost vreun timp când cei decăzuți ar trebui să se întoarcă, acel timp este acum. V-ați întrebat vreodată câți oameni au trecut nepăsători pe lângă mesajul celor doi îngeri în noaptea de dinaintea nimicirii Sodomei? V-ați întrebat câți oameni au fost îndeajuns de interesați să-i asculte? Ei au pierit în zorii zilei și nu le-a mai rămas nimic altceva decât pedeapsa iadului.

Câți oameni au râs și și-au bătut joc de Noe? Ei mergeau acolo numai ca să râdă de el, așa că spuneau: „Ne ducem să-l auzim pe bătrânul acela cum pufnește iarăși și să ne distrăm.” Vedeți, ei mergeau acolo, dar nici măcar nu-l ascultau în timp ce predica tot felul de lucruri, iar într-o zi au pierit loviți chiar de judecățile despre care le vorbise el.

Amos, predicatorul acela neînsemnat, cu capul chel strălucind în soare, cu barba căruntă și venit de nicăieri, era de fapt un profet uns. Când a trecut dealul și s-a uitat în jos, spre Samaria, ochii lui s-au îngustat. El n-a privit spre oraș ca un turist venit de undeva din lume, ci ca un vestitor al judecății, pentru că preoții lor păcătuiseră, iar profeții falși îi linișteau spunând că totul este în ordine. El s-a dus fără să aibă sprijin din partea nimănui pentru o trezire și a început să strige: „Chiar Dumnezeu pe care spuneți că Îl slujiți, vă va nimici!”

Eu vă spun, de asemenea: „Așa vorbește Domnul: Chiar Dumnezeu pe care America spune că-L slujește, o va nimici!” Voi puteți lua aceste cuvinte cum vreți, dar ceea ce ne trebuie nouă tuturor este: „Repede la altar, Isaia!”

Dumnezeu a întrebat: „...*cine va merge pentru Noi?*” iar Isaia a răspuns: „*lată-mă, trimite-mă!*” Îmi vine acum în minte cântarea aceea:

Când cărbunele de foc l-a atins pe profet,

Făcându-l cât se poate de curat,

Când glasul lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru noi?”

El a răspuns: „Stăpâne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Mai întâi, el a trebuit să se smerească, să fie curățit și să se pregătească pentru a fi un slujitor adevărat. Priviți cum a fost pregătit Ozia și totuși a căzut. Poate spui: „Păi, eu îl cunosc pe doctorul Cutare și este un om bun. Îl cunosc și pe fratele Cutare.” S-ar putea ca ei să fie buni, dar nu priviți la aceasta. Înțelegeți? Dumnezeu are felul Său de „a prepara” Rețeta. Și ce s-a întâmplat? În ziua de Rusalii, Petru s-a ridicat și le-a spus ce să facă. Vedeți? El a prescris o Rețetă care nu se schimbă niciodată, așa că ar fi bine să nu vă jucați cu ea pentru că s-ar putea să omorâți pacientul.

Astfel, când ei au întrebat: „Ce să facem ca să fim mântuiți?” Petru le-a răspuns: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39). Aceasta este Rețeta valabilă și pentru seara aceasta și pentru cât timp va mai chema El. Înseamnă că și tu poți primi același Duh Sfânt pe care L-au primit ei. Poți să-L primești chiar în seara aceasta, dar trebuie să urmezi prescripția dată de El. Fă aceasta, apoi poți spune ca poetul:

Când cărbunele de foc l-a atins pe profet,

Făcându-l cât se poate de curat,

Când glasul lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru noi?”

El a răspuns: „Stăpâne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Haideți să cântăm împreună:

„Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde:

„Doamne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Ascultă aici, frate:

Acum milioane mor în păcat și rușine

Ascultați plânsul lor trist și amar.

Grăbește-te, frate, grăbește-te să-i salvezi,

Răspunde repede: „Stăpâne, iată-mă!”

„Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde:

„Doamne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Haideți să ne plecăm capetele. (Fratele Branham începe să fredoneze încet):

Când cărbunele de foc l-a atins pe profet,

Făcându-l cât se poate de curat,

Când glasul lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru noi?”

El a răspuns: „Stăpâne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Vrei să fii smerit și curățit?

„Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și îți voi răspunde repede

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și îți voi răspunde:

„Doamne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

În timp ce se cântă, se află cumva printre noi vreun Isaia sau poate o sută, care doresc curățirea lui Dumnezeu în viețile lor? Tu, care nu-L cunoști pe Hristos ca Salvator, ești invitat chiar acum la altar. Vorbește El inimii tale? Eu cred că Duhul Sfânt este Cel care te îndeamnă, așa că, vino aici dacă ești fără Hristos! Țineți minte că în ziua judecății veți răspunde pentru ceea ce faceți în seara aceasta, așa că dacă vreți să veniți, eu sunt aici ca să mă rog împreună cu voi.

Dacă vreți să-L găsiți, eu vă ofer posibilitatea să veniți să-L căutați pe Dumnezeu, în Numele lui Hristos. Tineri sau bătrâni, oameni de vârstă mijlocie sau membri ai bisericii, oricine ați fi, dacă Focul lui Dumnezeu care este Duhul Sfânt, nu v-a curățit inimile în așa fel încât să credeți fiecare Cuvânt din această Biblie, iar Hristos nu este Martorul viu al acestui lucru, vă invit la altar. Haideți aici și lăsați-ne să ne rugăm cu voi. Credeți că făcând aceasta sunteți mântuiți.

Este printre noi vreun decăzut care dorește să vină în față? Ca slujitor al lui Hristos, vă chem să veniți și să ne lăsați să ne rugăm cu voi. Eu nu spun că vă va primi înapoi, dar cred că o va face. De ce nu vreți să veniți și să încercați? Haideți, dacă

simțiți că El vă vorbește!

Rugați-vă cu toții, fie că sunteți creștini, fie că nu. Dacă cineva s-a rugat pentru voi și nu aveți botezul Duhului, dar doriți ca Dumnezeu să vi-L dea, cred că aceasta este șansa voastră.

Aici este cineva care nu Îl are. Binecuvântată să fie inima lui smerită, fiindcă cred că el este un alt Isaia. Ridicați-vă puțin capetele. Aici la altar, se află un om care stă cu capul plecat și care cred că este un Isaia. Credeți că El este aici?

Acum am să vă spun ce ați făcut. Voi ați făcut cel mai oribil lucru care se putea face. Aici la altar ar trebui să fie în jur de două sau trei sute de oameni. Haideți să vă arăt în Numele Domnului că am dreptate în ceea ce spun. Priviți! Unii dintre voi vă rugați.

Aici stă o doamnă cu o haină albă și privește direct spre mine. Ea este creștină și se roagă pentru că are artroză. Crezi că Dumnezeu te poate vindeca? Atunci ești vindecată.

Bărbatul care stă chiar lângă tine, are o problemă la urechi. Crezi că Dumnezeu poate să-ți vindece boala de urechi și să te facă bine? Ridică mâna dacă crezi.

Acum fiți respectuoși pentru un moment.

Bărbatul care stă lângă el suferă de o boală de inimă. Domnule, crezi că Dumnezeu te vindecă de boala aceea de inimă? Eu nu te cunosc, sunt doi străini, așa-i? Dacă Dumnezeu mi-ar spune cine ești, te-ar ajuta? Poți să mă auzi bine? Numele tău este Blackwood. Crezi că El poate să-mi spună și de unde ești? Ești din Riverbank, California. Dacă este adevărat, ridică-te în picioare. Eu nu l-am mai văzut niciodată pe bărbatul acesta. Bine, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze. Credința ta te-

a vindecat.

Doamna de lângă tine suferă cu nervii. Vrei să fii vindecată de starea nervoasă pe care o ai? Ridică mâna. Domnule, pune-ți mâinile peste ea și va fi vindecată.

Doamna de lângă tine are diabet zaharat și dorește să mă rog pentru ea. Cea cu rochie roșie. Vedeți? Crede, doamnă.

Acolo în spate este o doamnă. Ea este pregătită pentru operație fiindcă are uterul căzut. Numele ei este Maxwell. Crede, ridică-te și acceptă-ți vindecarea.

Nu ai număr de rugăciune, este adevărat? Nici nu ai nevoie de unul. Ridică mâna dacă este adevărat. Nu te cunosc, este adevărat? Suntem străini unul pentru celălalt, așa-i? Fă cu mâna dacă este adevărat. Ce a atins ea? În nici un caz pe mine.

Domnule Steward, crezi că Dumnezeu te poate vindeca de starea nervoasă pe care o ai? Eu nu te cunosc, dar ceea ce spun, este adevărat: tu ai o stare nervoasă. Abia te ții pe picioare, dar ridică-te și primește vindecarea în Numele lui Isus Hristos.

În spate stă o doamnă care are tot probleme nervoase. Ea are ceva în mușchii de pe tot corpul. Doamnă Newell, ridică-te dacă acesta este numele tău și aceasta este problema ta. Crezi? Crede.

Aici este o femeie care are probleme cu inima și tensiune de sânge. Crezi? Ridică-te dacă este adevărat.

Doamna de lângă tine are probleme cu pieptul. Aș vrea să te ridici în picioare. Spune-i doamnei de lângă tine că are câteva tumori mici pe față, iar dacă vrea să

fie vindecată, să se ridice și să accepte.

Aici este un grup de oameni care ar fi trebuit să se ridice și să vină la altar ca să-L caute pe Duhul Sfânt. Aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Înțelegeți ce vreau să spun? Voi face chemarea încă o dată. Aceasta este dovada că vă spun adevărul. Dumnezeu vorbește cu oamenii de aici, dar voi vă îndoiiți puțin. Aș vrea să fiți atât de cinstiți, încât să vă ridicați mâinile și să spuneți: „Da, frate Branham, eu m-am îndoit întotdeauna puțin, dar doresc să am parte mai mult de Dumnezeu, fiindcă știu că-mi lipsește ceva ca să primesc botezul Duhului Sfânt.” Ridicați mâna. Fiți cinstiți cu voi înșivă, fiindcă Duhul Sfânt nu greșește niciodată. De ce nu vii să pui capăt acelei îndoieli? Vino!

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede...

Vedeți, prieteni, eu nu vă spun nimic greșit. Este Duhul Sfânt care vă cheamă. Aici sunt sute de oameni și voi credeți că eu sunt un profet. Țineți minte ce vă spun în Numele Domnului: voi ați fost înșelați! Veniți aici.

Când cărbunele de foc l-a atins pe profet,

Făcându-l cât se poate de curat,

Când glasul lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru noi?”

El a răspuns: „Stăpâne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde:

„Doamne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Ce face El? Răspundeți-I când vă vorbește. Dacă pe undeva este vreo îndoială și nu sunteți siguri, nu scăpați această șansă.

...„Stăpâne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede...

Prieteni, eu nu am înclinații spre fanatism și nici să spun lucruri greșite, dar mă simt îndemnat să vă spun ceva.

Voi ziceți: „Ce vor spune oamenii despre aceasta?” Important este ce spune Domnul despre aceasta. Așa este.

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde repede

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și Îți voi răspunde:

„Doamne, iată-mă, trimite-mă pe mine!”

Ascultă aici, frate:

Acum milioane mor în păcat și rușine

Ascultați plânsul lor trist și amar.

Grăbește-te, frate, grăbește-te să-i salvezi,

Răspunde repede: „Stăpâne, iată-mă!”

Fiți atenți, toți cei prezenți aici, fiindcă vrem să ne pregătim pentru un serviciu mare de vindecare, ce va avea loc mâine. De asemenea, aș vrea ca toți predicatorii să vă adunați în jurul acestor oameni care caută botezul Duhului Sfânt. Nu vă opriți după doar cinci minute, ci așteptați cât este nevoie. Cât? Până când vine Duhul Sfânt.

Aș vrea ca fiecare din audiență să-și pună mâinile peste cineva și să se roage pentru el. Culoarele sunt pline și la fel altarul. Sunt în jur de o sută cincizeci sau două sute de oameni.

Începeți să vă rugați: „Doamne, trimite-mă pe mine! Vorbește-mi, Doamne. Vindecă-i pe acești oameni în Numele lui Isus Hristos. Te rugăm să ascuți rugăciunile noastre și să ne dai ceea ce-Ți cerem.”

Nu vă îndepărtați. Stați acolo până când se întâmplă. Stați acolo până auziți strigătul lui Dumnezeu. Stați până când vă scutură heruvimii, iar Duhul Sfânt ia cărbunele de pe altar și vi-l pune pe buze. Vorbește, Doamne! **AMIN**

- Amin -